

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.052/2025/5.

A felperes:

felperes neve (felperes lakcíme)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Holczer István Róbert (jogi képviselő címe)

Az alperes:

alperes Kft. (alperes székhelye)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselői:

Dr. Horváth Zsuzsa Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr. Horváth Zsuzsa, ügyvédi iroda címe)

A per tárgya:

Munkaviszony jogellenes megszüntetése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szegedi Törvényszék 4.M.70.122/2024/34.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Felperes, 4.M.70.122/2024/35.

Í T É L E T :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 314 325 (háromszáztizennégyezer-háromszázhuszonöt) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a 589 884 (ötszáznyolcvankilencezer-nyolcszáznyolcannégy) forint másodfokú fellebbezési eljárás illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes 2010. június 14-től állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel égető munkakörben.

[2] A felperest 2023. november 3-án őrizetbe vették, 2023. november 4-től letartóztatását rendelték el, amelyet 2024. május 13-án bünyügyi felügyelet elrendelése mellett szüntettek meg.

[3] A felperes 2023. november 3-tól munkahelyén nem jelent meg, munkát nem végzett. Házastársa a letartóztatás elrendelését követően telefonon, majd személyesen felvette a kapcsolatot személy 1 neve égetési csoportvezetővel, utóbbi során tájékoztatta, hogy a felperes letartóztatásba került és zárt borítékban átadta a részére a rendőrkapitányság neve/.../..... bü. számú ügygondnok kirendelő határozatát, amelyből kitűnt, hogy a felperes és házastársa ellen kiskorú veszélyeztetésének büntette alapos gyanúja miatt büntetőeljárás van folyamatban.

[4] Az alperesnél a munkavállalók körében pletyka szintjén terjedt, hogy a felperes komoly bűncselekmény miatt börtönben van.

[5] Az alperes a felperes házastársának tájékoztatása, valamint a rendelkezésükre bocsátott ügygondnok kirendelő határozat alapján a felperes távolmaradását nem tekintette igazoltnak, 2023. november és 2024. április között próbált meggyőződni a távolmaradás pontos okáról. Ennek keretében a felperes ismert címére, a rendőrkapitánysághoz, valamint a felperes házastársának ügyvédjéhez is megkereséseket küldött, amelyek azonban eredményre nem vezettek.

[6] Az alperes a felperes munkaviszonyát a 2024. május 6-án kelt és 2024. augusztus 14-én közölt azonnali hatályú felmondással megszüntette. Indokolása szerint „felperes neve 2023.11.03. és 2024.05.06. közötti időszakban munkavégzés céljából munkahelyén nem jelent meg, a távollétének okát nem igazolta a Munkáltatója felé. A Munkáltató felszólította,

hogy igazolja a Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény 52. § (1) bekezdés a) és d) pontjában írt megjelenési és rendelkezésre állási kötelezettségének miért nem tett eleget. A Munkavállaló a távollétét nem tudta igazolni.”

[7] Az alperesnél a felmondás közlésének évében 29 főnek felmondással, míg 3 főnek közös megegyezéssel szűnt meg a munkaviszonya. A felperessel azonos munkakört betöltő égetők létszáma azonban változatlan volt, a kieső munkavállalók munkáját az alperes – a folyamatos működést igénylő égetési munkák biztosítása érdekében – áthelyezéssel pótolta.

A kereset és az ellenkérelem

[8] A *felperes keresetében* kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 5 092 380 forint elmaradt munkabér, valamint 2 281 170 forint végkielégítés és ezen utóbbi összeg után 2021. május 12-től a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamat, továbbá perköltség megfizetésére, amelynek mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: rÜkr.) 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján 520 000 forint ügyvédi munkadíjban és tárgyalásonként 40 000 forint jelenléti díjban jelölt meg, amely összeget ÁFA nem terhel.

[9] Keresete jogalapjaként hivatkozott a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 7. §, 64. § (1) bekezdés c) pont, 64. § (2) bekezdés, 78. §, 82. § (1)-(4) bekezdés rendelkezéseire.

[10] Álláspontja szerint az alperes jogellenesen szüntette meg a munkaviszonyát, a felmondás nem felel meg a világosság, valóságosság és okszerűség követelményének.

[11] A felmondás indokolása nem világos, mivel csupán utal arra, hogy a munkáltató felszólítása ellenére igazolatlan távollét miatt szünteti meg a munkaviszonyát, nem tartalmazza azonban a konkrét körülményeket, amelyből egyértelműen megállapítható és ellenőrizhető lenne, hogy további foglalkoztatására miért nincs szükség.

[12] Nem vitatta, hogy letartóztatása miatt munkavégzési kötelezettségének nem tudott eleget tenni, azonban állította, hogy az alperes az intézkedés időpontjában távollétének okát ismerte, azt házastársa korábban igazolta, így a felmondás azon indoka, miszerint távollétét nem igazolta, nem minősül valóságnak.

[13] Hivatkozása szerint távolmaradását a munkáltató igazoltnak tekintette, így a munkavégzési kötelezettség elmulasztása miatt kötelezettségszegést nem követett el, a felmondás ezért nem minősülhet okszerűnek sem, a kialakult helyzetbe önhibáján kívül került.

[14] Hivatkozott továbbá arra is, hogy a munkaviszony azonnali hatállyal történő megszüntetésével az alperes joggal való visszaélést valósított meg, mert annak tényleges oka nem az alperes kötelezettségszegő magatartása, hanem a megrendelések számának

viSSzaesése miatti létszámcsökkentés volt. Az alperes egy általa korábban már elfogadott igazolást utóbb nem ismert el annak érdekében, hogy munkaviszonyát végkielégítés és a felmondási időre járó távolléti díj megfizetése nélkül megszüntethesse. Az alperes magatartásával nemcsak a fenti összegektől esett el, de annak lehetőségétől is, hogy szabadulását követően az elhelyezkedésre mielőbb felkészülhessen.

[15] *Az alperes ellenkérelme* a kereset elutasítására, a felperes perköltségben történő marasztalására irányult, amelynek mértékét az rÜkr. 2. § (1) bekezdése alapján a csatolt megbízási szerződésben megjelölt 40 000 Ft + ÁFA óradíj alapulvételével költségjegyzékben részletezeten 2 484 120 forintban kérte megállapítani.

[16] Érvelése szerint az Mt. 51. § (1) bekezdésében foglalt megjelenési, rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettség megszegése miatt jogszerűen szüntette meg a felperes munkaviszonyát. A felperes 2023. november 3. és 2024. május 6. között munkahelyén nem jelent meg, hiányzását nem igazolta. Távolmaradása már önmagában okszerű indokul szolgálhatott volna a jogviszony azonnali hatállyal történő megszüntetésének.

[17] A felperesnek kötelezettsége lett volna a távolmaradás megfelelő igazolása, erre azonban nem került sor. Távolmaradásának tényleges indoka az Mt. 55. § (1) bekezdésében foglalt indokoknak nem feleltethető meg, így nem tekinthető igazolásnak sem a felperes feleségének, sem másnak a tájékoztatása.

[18] Felmondása világos, valós és okszerű volt, amelynek indokát a felperes távolmaradása mellett az igazolás hiánya, ezáltal a felperes vétkes kötelezettségszegése alapította meg.

[19] A Kúria precedensképes határozatára tekintettel vitatta az önhiba hiányát a letartóztatás elrendelése kapcsán, mint ahogy azt is, hogy a távolléte igazoltnak tekintette volna, amelyet álláspontja szerint az is alátámaszt, hogy jóhiszeműen, hosszasan törekedett a távollét tényleges okának felderítésére.

[20] A felperes által hivatkozott létszámcsökkentés kapcsán hangsúlyozta, hogy az a felperes munkakörét nem érintette, ezért e körben való visszaélést nem valósíthatott meg.

[21] A felperes elmaradt jövedelem címén igényelt kártérítési igénye kapcsán hivatkozott a felperes részéről a kárenyhítési kötelezettség elmulasztására, figyelemmel arra, hogy nem nyert igazolást, hogy álláskeresői járadékot igényelt volna, illetőleg, hogy az állami foglalkoztatási szervvel együttműködött volna.

Az elsőfokú bíróság ítélete és jogi indokai

[22] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 2 484 120 forint perköltséget. Megállapította, hogy a 442 413 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

[23] Elsőként a felmondás világosságát vizsgálta és megállapította, hogy az megfelelő mértékben tartalmaz konkrétumokat, egyértelműen megjelöli a felperes terhére értékelt kötelezettségszegéseket, tartalmazza a szükséges ténymegállapításokat, amelyből arra lehet következtetni, hogy a felperes munkájára miért nincs szükség.

[24] Ezt követően vizsgálta az azonnali hatályú felmondás Mt. 78. § (1) bekezdésében szabályozott feltételeinek meglétét. Ennek körében a felmondás alapján azt, hogy az az indok, miszerint a felperes 2023. november 3. és 2024. május 6. közötti időszakban munkavégzés céljából munkahelyén nem jelent meg, távollétének okát a felhívást követően sem igazolta, megszegve ezzel az Mt. 6. § (4) bekezdés szerinti együttműködési és tájékoztatási, valamint az Mt. 52. § (1) bekezdés a), b) és c) pontja szerinti munkavégzési és rendelkezésre állási kötelezettségét, kimeríti-e ezen feltételeket. Rögzítette, hogy a felperes 2023. november 3-tól a felmondás közléséig távolmaradt a munkahelyétől, az Mt. 55. § (1) bekezdésében meghatározott valamelyik munkavégzési, rendelkezésre állási kötelezettség alóli mentesülési okot azonban nem tudott igazolni.

[25] Mindebből következően valósnak fogadta el, az azonnali hatályú felmondás előbbiekben vizsgált indokát, figyelemmel arra is, hogy az őrizetbevételt, majd a letartóztatást nem fogadta el jogszerű indoknak, hiszen a felperes a szándékos bűncselekmény elkövetésével maga idézte elő a kötelezettségei teljesítését akadályozó okot.

[26] Utalt rá, hogy a per során nem nyert bizonyítást, hogy az alperes hitelt érdemlően és kétséget kizáróan meggyőződött volna a felperes távollétének okáról, de ha ezzel tisztában is lett volna az sem tenné az alperes intézkedését jogellenessé.

[27] A felperes védekezésére tekintettel vizsgálta a továbbiakban azt is, hogy a felek között létrejött-e olyan megállapodás, amely szerint az alperes a felperes távollétét igazoltnak tekintette. A felperes az e körben őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tudott eleget tenni, így nem tudta alátámasztani azt, hogy a munkáltató engedélyével volt távollát a munkahelyétől. Ennek alátámasztására a tanúként kihallgatott személy 2 neve és személy 1 neve tanúk vallomása nem volt alkalmas. E körben értékelte a becsatolt hangfelvételt is, amelyen személy 1 neve kijelentése szerint az ügyészség vagy a rendőrség igazolta a felperes távollétét, azonban a peradatok alapján nem találta bizonyítottnak azt, hogy személy 1 neve a munkáltatói jogkör gyakorlójától vagy a HR vezetőtől kapott volna ilyen tájékoztatást. Rögzítette továbbá, hogy a rendőrkapitányság ügygondnok kirendelő határozatán túl hivatalos okirat nem állt az alperes rendelkezésére, amely a felperes távollétét igazolta vagy kimentette volna, abban pedig a távolmaradásra nem talált indokot.

[28] Személy 3 neve az alperes HR vezetőjének tanúvallomását értékelve bizonyítottnak találta, hogy az alperes a felperes távollétét igazolatlanak tekintette és törekedtek arra, hogy hitelt érdemlően megbizonyosodjon a felperes távollétének okáról. Ennek keretében keresték meg a rendőrkapitányságot, a felperes házastársának védőjét, amelyek nem vezettek eredményre. A munkáltató ez irányú törekvései a bírósági álláspont szerint cáfolták, hogy a munkáltató a távollétet igazoltnak tekintette.

[29] A bizonyítékok összességében történő értékeléséből azt a következtetést vonta le, hogy nem nyert igazolást, hogy az alperes a felperes távollétét igazoltnak tekintette, várva a

büntetőeljárás befejeződését és az sem, hogy a felperes távolléte kapcsán közöttük kifejezett megállapodás jött volna létre.

[30] Mindezekre tekintettel megítélése szerint az alperes intézkedése nem sértette az Mt. 78. §-át.

[31] Ezt követően vizsgálta, hogy a munkaviszony megszüntetése során az alperes az Mt. 7. § (1) bekezdése szerinti joggal való visszaélést valósított-e meg. E körben közelebbről azt vizsgálta, hogy a munkaviszony megszüntetésének valódi oka az alperesnél megvalósuló létszámcsoökkentés volt-e és ennek keretében a felperes jogviszonya azért azonnali hatállyal került-e megszüntetésre, mert így elkerülhető volt részére a felmondási időre járó távolléti díj és a végkielégítés megfizetése.

[32] Rögzítette, hogy az alperes okiratokkal és tanúvallomásokkal bizonyította, hogy a megrendelések visszaesésével összefüggő létszámcsoökkentés a felperes munkakörét nem érintette. A csatolt munkaerő forgalmi kimutatásból megállapította, hogy a felmondás közlésének évében 29 főnek felmondással, míg 3 főnek közös megegyezéssel szűnt meg a munkaviszonya. Mindeközben a felperessel azonos munkakört betöltő égetők létszáma azonban változatlan volt, a kieső munkavállalók munkáját az alperes áthelyezéssel pótolta. személy 4 neve tanúvallomása szerint a létszámcsoökkentés a betanított területeket érintette, az égetés területén azonban volumentől függetlenül fix létszámmal kellett működniük, folyamatos üzemben, műszakonként 3 fő jelenléte mellett dolgoztak, így ezen a területen a létszámváltozást mindig vissza kellett tölteni. személy 3 neve tanúvallomása szintén cáfolta azt, hogy a felperes jogviszonya megszüntetésének köze lenne a létszámcsoökkentéshez. Ezek alapján az elsőfokú bíróság arra a megállapításra jutott, hogy az égetés területén az alperes létszámcsoökkentést nem hajtott végre, így a rendeltetésellenes joggyakorlást sem találta megállapíthatónak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[33] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása és az alperes keresete szerinti marasztalása; másodlagosan az alperes részére megállapított perköltség mérséklése érdekében. Kérte az alperes perköltségben történő marasztalását, amelynek mértékét az rÜkr. 3. §-a alapján kérte megállapítani azzal, hogy jogi képviselője ÁFA körbe nem tartozik.

[34] Nem vitatta, hogy a munkahelyén munkavégzés céljából nem jelent meg és azt sem, hogy önmagában ez az azonnali hatályú felmondás indokál szolgálhatott volna.

[35] Álláspontja szerint azonban nem felel meg a valóságnak, hogy távolmaradásáról a munkáltatót nem tájékoztatta, távollétét nem igazolta volna. Továbbra is állította, hogy távolmaradása okáról az alperesi munkáltató tudomással bírt, távolmaradását elfogadta, azt igazolt, fizetetlen távollétként értékelte. Erre tekintettel megalapozottan volt abban a hiszemben, hogy konszenzus jött létre közöttük, amely alapján őt sem munkavégzési, sem rendelkezésre állási kötelezettség nem terhelte. Az ettől eltérő tartalmú tájékoztatásig a felmondás erre alapított indoka valótlan. Álláspontja szerint az alperes korábbi álláspontját

egyoldalúan, tájékoztatás nélkül megváltoztatta, távollétének igazoltként elismerését utóbb letagadta annak érdekében, hogy végkielégítés nélkül elbocsátható legyen.

[36] Sérelmezte az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy az előbbieket nem bizonyította. személy 2 neve tanúvallomása egyértelműen alátámasztja ezen álláspontját, amelyet személy 1 neve tanúvallomása ugyan cáfol, azonban a becsatolt hangfelvétel egyértelműen tisztázza azt, hogy igazoltan volt távol. Álláspontja szerint a hangfelvétel azt is alátámasztja, hogy személy 1 neve tanúvallomásában előadottak nem feleltek meg a valóságnak. Álláspontja szerint nincs annak jelentősége, hogy a NAV felé bejelentették a biztosítási jogviszonyának szünetelését, amivel szemben az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelően azt, hogy a kilépő papírjai között a távollét időtartamára 30 napot meghaladó fizetés nélküli szabadságot igazolt az alperes. Az alperes kapcsolatfelvételre irányuló szándékát álláspontja szerint az is cáfolja, hogy a személy 5 neve-től kapott tájékoztatás ellenére jelenlegi jogi képviselőjével az alperes már nem kezdeményezte a kapcsolatfelvételt.

[37] A joggal való visszaélés körében hivatkozott arra, hogy a megrendelések nagyszámú visszaesése miatt az alperes létszámcsökkentésre kényszerült. Joggal való visszaélést pedig azzal valósított meg, hogy korábban igazoltnak tekintett távollétét később igazolatlanul minősítette és bár jogviszonyát a távolmaradása okán azonnal jogosult lett volna megszüntetni, korábbi álláspontját megváltoztatva csak hónapok múlva élt az azonnali hatályú felmondás jogával. Ezzel pedig három havi végkielégítéstől esett el.

[38] Hivatkozott arra, hogy az égetők létszámcsökkentése vonatkozásában a tényállás tisztázatlan, vele együtt 3 égetővel csökkent a munkavállalók létszáma. Az alperes által hivatkozott alagút kemence pedig – amely a folyamatos működést igényli – 60 év után leállításra került. E körülményről az elsőfokú ítélet meghozatala óta szerzett tudomást, így álláspontja szerint az a Pp. 373. § (2) bekezdése alapján a fellebbezési eljárás keretében figyelembe vehető.

[39] Másodlagos fellebbezési kérelme kapcsán előadta, hogy a rendelkezésre álló megbízási szerződés és tényvázlat alapján a felek a jogi képviselet ellátására 40 000 Ft + ÁFA óradíjban állapodtak meg azzal, hogy az utazással töltött időre ezen óradíj 50 %-a jár. Az elsőfokú bíróság ítélete a munkadíj vonatkozásában indokolást nem tartalmaz, a számítás az elsőfokú bíróság ítélete alapján nem megállapítható. A megbízási szerződésben rögzített 40 000 Ft + ÁFA óradíjjal szemben az alperes jogi képviselője tárgyaláson már 45 000 Ft + ÁFA összeget jelentett be, az utóbbi igazoltságát vitatta. Álláspontja szerint a tárgyaláson tett nyilatkozat az ügyvédi munkadíj szempontjából nem hatályos.

[40] A rendelkezésre álló adatok alapján álláspontja szerint a megállapított ügyvédi munkadíj összege nem reprodukálható, az öt tárgyalási alkalomra mindösszesen 14,5 munkaóra, 40 000 forint + ÁFA alapulvételeivel 736 600 forint munkadíj, az úton töltött 20 óra után 508 000 forint, valamint az ellenkérelem és a megváltoztatott ellenkérelem megszerkesztésére 720 050 forint lett volna elszámolható. Ezen összegek összességében 1 964 650 forintot jelentenek szemben az elsőfokú bíróság által megállapított összeggel.

[41] Álláspontja szerint a hódmezővásárhelyi székhelyű alperes részéről a budapesti jogi képviselő megbízása indokolatlan többletköltséget eredményezett.

[42] *Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására, a felperes másodfokú perköltségben történő marasztalására irányult, amelynek mértékét az rÜkr. 2. § (1) bekezdés alapján, a csatolt megbízási szerződésben foglaltak szerint 5,5 óra alapulvételével 247 500 Ft + ÁFA összegben kért megállapítani.*

[43] Előadta, hogy a felek között nem vitatott, hogy a felperes 2023. november 3-tól munkavégzés céljából nem jelent meg, ennek okáról az alperest sem ő, sem jogi képviselője nem értesítette. Házastársa távolmaradását soha nem igazolta, az ügygondnok kirendeléséről megküldött határozat a távolmaradás okának alátámasztására nem alkalmas. Ezzel szemben az alperes mindent elkövetett, hogy a felperes távolmaradásának okáról hitelt érdemlően tudomást szerezzen, amely nem vezetett eredményre, így álláspontja szerint megalapozatlan az a felperesi hivatkozás miszerint távolmaradását az alperes elfogadta volna, vagy hogy az ártatlanság védelme miatt azzal hitegették, hogy visszajöhet dolgozni.

[44] A felmondás közlését követően keletkezett hangfelvétel kapcsán utalt arra, hogy az személy 2 neve és személy 1 neve közötti telefonbeszélgetés nem ad alapot annak a következtetésnek a levonására, miszerint a felmondást megelőzően a felperes távollétét igazoltnak fogadta el, különös tekintettel arra, hogy személy 1 neve sem munkáltatói jogkör gyakorlója nem volt, sem megfelelő HR képesítéssel nem rendelkezik.

[45] Vitatta a létszámcsökkentés kapcsán tett felperesi előadást. Álláspontja szerint az ellentétben állt a becsatolt okiratok, valamint személy 6 neve törvényes képviselő, dr. személy 3 neve HR vezető, személy 4 neve termelési vezető és személy 1 neve égetési csoportvezető vallomásával.

[46] Érvelése szerint a felperes távolmaradásával megsértette az Mt. 6. § (4) bekezdése szerinti együttműködési és tájékoztatási kötelezettségét, a (2) bekezdés szerinti jóhiszeműség és tisztességesség elvét, az Mt. 8. § szerinti munkáltatói jogos gazdasági érdeket, valamint az Mt. 52. § (1) bekezdése szerinti munkavégzési, rendelkezésre állási, személyes munkavégzési és munkáltató utasítása szerinti munkavégzési kötelezettségét, valamint a bizalomnak megfelelő magatartás és az együttműködés tanúsításának kötelezettségét.

[47] A munkavállaló nem esett az Mt. 55. § (1) bekezdésében foglalt mentesülési okok hatálya alá, illetve a munkáltató nem adott semmiféle felmentést számára a munkavégzési kötelezettség alól.

[48] A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes jogviszonyát az Mt. 78. § (1) bekezdése szerinti azonnali hatállyal jogszerűen szüntette meg.

[49] A perköltség mérséklésével kapcsolatosan hivatkozott a Ptk.-ban szabályozott szerződési szabadság elvére, ennek kapcsán pedig arra, hogy a mérséklésére a feltűnő értékaránytalanság, vagy tisztességtelen kikötés adna alapot. Előadta, hogy 2025. január 1-től óradíja 40 000 forintról 45 000 forintra emelkedett a megbízási szerződés egyéb feltételeinek

változatlanul hagyása mellett, amit a munkaóra kimutatás részeként igazolt. Álláspontja szerint az ügyvédi munkadíj mérséklésére akkor kerülhetne sor, ha az túlzott, az ügy bonyolultságával arányban nem álló, vagy a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenység által nem igazolt, azonban ezek egyike sem áll fenn a perbeli esetben.

Az ítéltábla döntése és jogi indokai

[50] A fellebbezés alaptalan.

[51] Az ítéltábla az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, arra a peres felek maguk sem hivatkoztak, így felülbírálati jogkörének Pp. 370. § szerinti korlátai között járt el. E rendelkezés (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolhatja. Ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Ez azt jelenti, hogy a Pp. 371. § (1) bekezdésében foglaltak miatt korlátnak minősül – egyebek mellett – hogy a fellebbező fél milyen konkrét döntést kér a másodfokú bíróságtól atekintetben, hogy az mennyiben változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését vagy részét és ezt milyen okból tegye, továbbá, hogy a fellebbező milyen anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést jelöl meg fellebbezése alapjául. Azzal tehát, hogy a fellebbező milyen határozott kérelmet és milyen indokkal ad elő, egyúttal kijelöli a másodfokú bíróságtól kért felülbírálat tárgyát és körét. Emellett lényeges korlátot jelent az is, hogy a Pp. 369. §-a meghatározza, a felülbírálati jogkör milyen keretek között gyakorolható.

A felmondás jogellenessége

[52] A felperes fellebbezésében elsődlegesen lényegében azt kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az azonnali hatályú felmondás indokát valósnak fogadta el. E körben hivatkozott egyrészt arra, hogy a felesége által átadott ügygondnok kirendelő végzés útján a munkáltató értesült a távolmaradása okáról, másrészt a távolmaradását elfogadta, azt igazolt, fizetetlen távollétként kezelte. Utóbbival kapcsolatban hivatkozott az Mt. 55. § (1) bekezdés k) pontjában megjelölt okra, mint igazolt távolléti okra.

[53] Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a felperes házastársa személy 1 neve-vel közölte a felperes letartóztatásba helyezését és átadta részére a rendőrkapitányság neve/.../..... bü. számú határozatát. Ezeket azonban nem tekintette olyannak, amelyből a munkáltató hitelt érdemlően tudomást szerezhetett a távollét okáról. A rendőrkapitányság neve határozata ugyanis ezzel kapcsolatban érdemi adatot nem tartalmazott.

[54] Értékelte továbbá személy 2 neve és személy 1 neve tanúk vallomását, a becsatolt hangfelvételt a kettejük között történő telefonbeszélgetésről, valamint dr. személy 3 neve tanúvallomását. Mindebből arra következtetett, hogy a felperes bizonyítási érdeke ellenére a felperes részéről nem került bizonyításra, hogy távollétét az alperes igazoltnak tekintette, illetve hogy a távollét kapcsán a munkáltatóval kifejezett megállapodás jött volna létre.

[55] Az Mt. 15. § (5) bekezdés szerint a megállapodás teljesítése során tett, jognyilatkozatnak nem minősülő nyilatkozat, továbbá a munka irányításával összefüggő munkáltatói jognyilatkozat tekintetében a 20–26. §-ban foglalt rendelkezéseket kell megfelelően alkalmazni. Az Mt. 21. § (1) bekezdés szerint a munkavállaló képviselőjében hozzátartozója – meghatalmazás hiányában is – eljárhat, amennyiben a jognyilatkozat megtételében a munkavállaló akadályozva van.

[56] A fentiekre és a fellebbezési hivatkozásokra figyelemmel az ítéltábla elsődlegesen azt hangsúlyozza, hogy az Mt. 15. § (5) bekezdése és 21. § (1) bekezdés fent idézett rendelkezései alapján a felperes házastársán keresztül tehetett nyilatkozatot távolléte okáról.

[57] Megjegyzendő ugyanakkor, hogy a felperes házastársa nem a munkáltatói jogkör gyakorlója, hanem személy 1 neve felé tett nyilatkozatot, amely dr. személy 3 neve tanúvallomása alapján még megfelelt volna a munkáltatónál irányadó gyakorlatnak, azonban az alábbiak miatt a hiányzás igazoltságát nem eredményezhette:

[58] A felperes által fellebbezésében hivatkozott Mt. 55. § (1) bekezdés k) pontja arról rendelkezik, hogy a munkavállaló mentesül a rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettségének teljesítése alól a különös méltánylást érdemlő személyi, családi vagy elháríthatatlan ok miatt indokolt távollét tartamára. Bár a felperes nem jelölte meg, hogy az említett jogszabályi rendelkezésen belül melyik fordulatra hivatkozik, nyilvánvaló, hogy különös méltánylást érdemlő személyi vagy családi körülményként nem értékelhető a letartóztatása. Ugyanakkor elháríthatatlan okként sem értékelhető a következők miatt. Bár nyilván személyi szabadságától adott esetben megfosztottá vált, ezt a helyzetet azonban – az elsőfokú bíróság helyes értékelése szerint (elsőfokú ítélet [28] bekezdés) – a szándékos bűncselekmény elkövetésével maga idézte elő, ezért jogoszerű indoka a munkavégzési kötelezettség alóli mentesülésnek nem lehet.

Ezt az elsőfokú bíróság által tett megállapítást az ítéltábla azzal egészíti ki, hogy az ok elháríthatatlannak sem minősül éppen amiatt, hogy azt a felperes maga idézte elő a szándékos bűncselekmény elkövetésével, tehát amennyiben tartózkodott volna a szándékos bűncselekmény elkövetésétől, elháríthatta volna a letartóztatását, azaz távolléte okát. A következetes ítélkezési gyakorlat szerint az a munkavállaló, aki szándékos bűncselekmény elkövetése miatt előzetes letartóztatásba kerül, maga idézi elő azt a helyzetet, amelynek következtében nem tud eleget tenni munkaviszonyból folyó kötelezettségének (Kúria Mfv.I.10.871/2011/4., Mfv.10.579/2013/5.).

[59] A felperes tehát tévesen hivatkozott az Mt. 55. § (1) bekezdés k) pontja szerinti mentesülésére.

[60] Abból, hogy a munkáltató esetleg tudomásul vette a felperes házastársának a távollét okáról történő tájékoztatását, még nem következik, hogy a távollétet jogoszerűnek, igazoltnak tekintette volna. Megjegyzendő, hogy az Mt. 55. § (1) bekezdés a) pontja szerinti keresőképtelenség is csak orvosi igazolás mellett szolgálhat a munkavégzési, rendelkezésre állási kötelezettség alóli mentesülés jogoszerű alapjául, ezért a munkáltató jogoszerűen járt el, amikor önmagában a felperes feleségének bejelentését nem fogadta el a távollét okának hitelt

érdemlő bizonyítékaként, hanem különböző intézkedéseket tett annak érdekében, hogy a letartóztatásról hiteles forrásból információt szerezzen. Megjegyzendő az is, hogy az Mt. 6. §-ából származó általános magatartási követelményekből következően a felperest terhelte annak a kötelezettsége, hogy a távollét okát hitelt érdemlően alátámassza és nem önmagában a munkáltató feladata lett volna annak kiderítése. Ennek ellenére – éppen a felperesi mulasztás miatt – nem eshet az alperes terhére az, hogy hiteles információ beszerzésére törekedett több hónapon keresztül.

[61] A felperes a fellebbezésében utalt arra, hogy személy 1 neve tanúvallomása ellentétes volt mind személy 2 neve tanúvallomásával, mind pedig a becsatolt hangfelvétellel. Ezeket a bizonyítékokat az elsőfokú bíróság részletesen értékelte, rögzítette, hogy a tanúvallomásokat miért nem fogadja el hitelt érdemlő bizonyítékként, illetve a hangfelvételt miért nem tekinti annak bizonyítékaként, hogy az alperes a felperes távollétét igazoltnak tekintette volna.

[62] A bizonyítékok mérlegelése akkor okszerűtlen, ha az ítéletben rögzített tényállás iratellenes, illetőleg ha az elsőfokú bíróság az adott bizonyítékok alapján nem juthatott volna az általa elfogadott következtetésre, vagyis a tényállás megállapítása során logikai hibát vétett.

[63] Az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelése az ítéltábla megítélése szerint nem volt okszerűtlen, azokból az elsőfokú bíróság juthatott az általa tett megállapításra. Ezt nem cáfolja a felperes által említett ÁNYK 2508 számú nyomtatvány tartalma, és a 30 napot meghaladó fizetés nélküli szabadságról való alperesi rendelkezésről szóló okirat sem. Ezek mindössze arra utalnak, amit dr. személy 3 neve tanúvallomásával bizonyított, hogy a munkáltató a felperes távollétének kezdetén maga sem volt tisztában a távollét mikénti kezelésével, annak következményeivel.

[64] Azzal kapcsolatban pedig, hogy a felperes sérelmezte, hogy az alperes annak ellenére nem kereste meg a védőjét, hogy a személy 5 neve ügyvéddel való levelezés szerint annak személyéről tájékoztatást kapott, az ítéltábla visszautal arra a már említett álláspontjára, miszerint nem elsődlegesen a munkáltató feladata a távollét okának hitelt érdemlő bizonyítása.

[65] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság vonhatott le olyan következtetést a peradatokból, hogy a felperes nem bizonyította azt az állítását, hogy a munkáltató igazoltnak tekintette a távollétét.

[66] Ezek alapján pedig helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az alperes azonnali hatályú felmondásának indokolása világos és valós volt, az a körülmény pedig, hogy a felperes 2023. november 3-tól 2024. május 13-ig a rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettségének nem tett eleget, továbbá távolmaradását nem igazolta, okszerűen vezetett a munkaviszony azonnali hatályú felmondásához, hiszen a munkaviszonyból származó leglényegesebb kötelezettségét szándékosan és jelentősen mértékben (több mint fél éven keresztül) megszegte.

A joggal való visszaélés tárgyában

[67] A felperes fellebbezésében hivatkozott továbbá arra, hogy az alperes azzal valósította meg joggal való visszaélést, hogy az eredetileg igazolt távollétét később igazolatlanul tekintette és a megjelenési és rendelkezésre állási kötelezettsége elmulasztása miatt azért mondott fel azonnali hatállyal számára, mert ezzel a létszámcsökkentés miatti felmondás esetén járó járandóságok kifizetésétől akart mentesülni. Ennek következtében a felperes felmondási időre járó távolléti díjától és végkielégítéstől esett el. A peradatok fényében lényegében tehát azt sérelmezte, hogy a munkáltató a kötelező járandóságok megfizetése nélkül akarta munkaviszonyát megszüntetni olyan ok miatt (létszámleépítés), ami nem szolgálhatott volna azonnali hatályú felmondás alapjául.

[68] Az Mt. 7. § (3) bekezdése szerint, a joggal való visszaélés tilalmának megsértésére alapított munkajogi igény érvényesítése esetén az igény érvényesítője bizonyítja a tilalom megsértésének alapjául szolgáló tény, körülményt és a hátrányt és a jog gyakorlója bizonyítja, hogy az igény érvényesítője által bizonyított tény, körülmény és hátrány között okozati összefüggés nem áll fenn.

[69] Az elsőfokú bíróság ítéleti álláspontja szerint a felperesnek nem sikerült bizonyítania, a tilalom megsértésének alapjául szolgáló tény, körülményt, azaz azt, hogy a valóban megvalósult létszámleépítés az ő munkakörét érintette volna. Az elsőfokú bíróság szerint ugyanis – a felperes hivatkozásával szemben – az nyert bizonyítást, hogy a létszámleépítés az ő munkakörét nem érintette. E körben bizonyítékként értékelte a munkaerő forgalmi kimutatást, illetve személy 4 neve és dr. személy 3 neve tanúvallomását, utóbbiakból kiemelve azokat a részeket, amelyek szerint az égetés területén létszámleépítés nem történt, bármilyen létszámváltozást vissza kellett tölteni a gyártás természete, jellege miatt.

[70] A felperes fellebbezésében az előbbiekkal szemben állította, hogy az égetők létszámát nem töltötték vissza, ezzel vitatta a visszatöltés tényét. Nem adta elő azonban, hogy az elsőfokú bíróság e körben milyen bizonyítékot értékelt okszerűtlenül, ezáltal nem adott módot a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlására. Nem sérelmezte továbbá valamely bizonyítási indítványa mellőzését sem és nem is kérte ilyenek pótlását, illetve nem tett új bizonyítási indítványt sem, ezért nem volt gyakorolható a Pp. 369. § (3) bekezdés b) pontja szerinti felülbírálati jogkör sem.

[71] Az előbbieket következtében az ítéltábla nem tudott változtatni azon a tényállási elemén (amit ugyan az elsőfokú bíróság szerkezetileg nem a tényállás, hanem a bizonyítékok értékelése körében rögzített), hogy a munkáltató adott esetben mindig visszatöltötte az égetők létszámát. A tényállás módosítására ugyanis csak az előbbi felülbírálati jogkörök gyakorlása keretében, annak folytán kerülhetett volna sor. Ugyanakkor az ítéltábla korrigálta az előbbi szerkesztési hibát.

[72] A felperes fellebbezésében nóvumként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú ítéletet követően az alperes a megrendelések teljes visszaesése miatt a nagy alagút kemencét kénytelen volt leállítani. Ekörben utalt a Pp. 373. § (2) bekezdésére.

[73] A Pp. 373. § (2) bekezdése akkor nyújt módot a félnek a fellebbezésben új tény állítására, ha olyan tényre hivatkozik, amely önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a tudomására, vagy következett be, feltéve, hogy az elbírálás esetén rá nézve kedvezőbb ítéletet eredményezett volna.

[74] A felperes azonban csak állította, de nem bizonyította előbbi előadását, a Pp. 373. § (3) bekezdés második mondata szerinti új bizonyítási indítványt e körben nem tett. Megjegyzi továbbá az ítéltábla, hogy a munkaviszony azonnali hatályú felmondása és az ítélethozatal között másfél év telt el, ezért annak a ténynek, hogy a munkaviszony megszűnését követően az esetleges további gazdasági változások, visszaesés miatt a munkáltató működésében változás következett be, már nem lehet kihatással az azonnali hatályú felmondás jogszerűségére, figyelemmel arra, hogy e körben alapvetően a munkaviszony megszüntetésekor fennálló tények vizsgálandók. Ennek következtében pedig nem valósul meg az új tényállításra vonatkozó azon feltétel, hogy az elbírálás esetén a hivatkozó félre nézve kedvezőbb ítéletet eredményezzen (Pp. 373. § (2) bekezdés).

[75] Az előbbieket miatt pedig az ítéltábla a felperes által állított új tényt nem vehette figyelembe.

[76] A fentiekre figyelemmel a felperes azon hivatkozása sem volt megalapozott, miszerint az alperes az azonnali hatályú felmondás jogának gyakorlása során joggal való visszaélést valósított meg.

A perköltség tárgyában

[77] A felperes az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség vonatkozásában egyrészt kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság 2025. január 1-től – a korábban kelt megbízási szerződésben foglaltakkal ellentétben – elfogadta a 45 000 forint + ÁFA óradíjjal számított perköltségigényt. Álláspontja szerint ugyanis a bírósági tárgyaláson bejelentett 45 000 forint + ÁFA ügyvédi munkadíja nem minősül hatályos bejelentésnek. Másrészt a levezetett számításai szerint – a 40 000 forint + ÁFA óradíjjal számolva és az alperes által felszámított egyes tételeket kihagyva – az összesített perköltség az ítéletben szereplő 2 484 120 forint helyett 1 964 650 forint. Harmadrészt kifogásolta az 508 000 forint utazási költség elfogadását, mert az a per szempontjából olyan többletköltséget jelent, amelyre kötelezése nem indokolt, hiszen Csongrád-Csanád vármegyében is több mint 300 ügyvéd van, akiket meghatalmazhatott volna az alperes.

[78] Az előbbieket kapcsán utal az ítéltábla arra, hogy a felperes tévesen állította, hogy a 45 000 forint + ÁFA összegű óradíjról történő tárgyalási nyilatkozat ne lenne hatályos. A nyilatkozat hatályosságát ugyanis az nem befolyásolja, hogy az abban foglaltak eltérnek a korábban csatolt megbízási szerződésben foglaltaktól. A fél jogosult perköltség igényét akár szóban is előterjeszteni, a felszámítást szóban is megteheti. Ez következik ugyanis a Pp. 81. § (3) bekezdésének első mondatából. A Pp. 81. § (2) bekezdésének első mondata értelmében pedig a felszámítás során közölt adatokat szükség szerint kell okirattal igazolni. Az alperes a 45 000 forint + ÁFA összegű óradíjat tartalmazó módosított költségjegyzékét már 2025. év során becsatolta, illetve az utolsó tárgyaláson szóban is nyilatkozott az óradíj összegéről. A

felperes az előbbiek ismeretében sem vitatta ezt az elsőfokú eljárás során, így az előadott adat igazolásának szükségessége nem merült fel. Megjegyzendő, az alperes a 2025. január 2-án kelt, megbízási díj módosításra vonatkozó szerződés kivonatát a fellebbezési ellenkérelméhez csatolta.

[79] A felperes által levezetett számítás nemcsak az óradíj vonatkozásában tért el az alperesi felszámítástól, hanem bizonyos tételeket ki is hagyott a számításból. Nem adta elő azonban, hogy a kimaradt tételeket miért nem vette figyelembe, nem tett arra vonatkozóan sem indítványt, hogy azok figyelembevételét az ítéltábla is mellőzze, illetve nem adta elő a mellőzés indokát sem.

[80] Az utazási költséggel kapcsolatban a felperes maga sem vitatta, hogy budapesti ügyvéd meghatalmazása az alperes diszkrecionális döntéseként elfogadható, ez esetben viszont az elszámolandó perköltség köréből nem zárható ki az utazással kapcsolatban felmerült költség. A Pp. 80. §-a értelmében ugyanis a perköltség a félnél – a perben vagy azt megelőzően – a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben és szükségképpen felmerült minden költség, ideértve a bíróság előtt történő megjelenéssel szükségképpen felmerült keresetkiesést is. Amennyiben a budapesti ügyvéd meghatalmazása nem kifogásolható, annak a Szegedi Törvényszék előtt tárgyaláson történő megjelenése szükségképpeni költséget generál.

[81] Az előbbiek miatt az ítéltábla nem látta indokát az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség mérséklésének sem.

[82] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[83] A felperes fellebbezése teljes egészében alaptalan lett, ezért az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a jogi képviselővel eljáró alperes ügyvédi munkadíjának megfizetésére, amelynek mértékét az rÜkr. 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján a csatolt megbízási szerződés szerint felszámított 247 500 forint + ÁFA összegben állapított meg.

[84] A felperest megillető munkavállalói költségkedvezmény folytán a feljegyzett másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad [Pp. 525. §; 95. § (1) bekezdés, 102. § (6) bekezdés; az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdés, 46. § (1) bekezdés].

[85] Az ítélet ellen a Pp. 365. § (2) bekezdésében foglaltak alapján nincs helye fellebbezésnek.

Szeged, 2026. március 31.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.

Dr. Telegdy Gergely s.k.

Dr. Hámori Attila

s.k.

Szegedi Ítéltábla
I.Mf.40.052/2025/5-I

15

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró